

Čís. 4527.

- * Pokud není závady, by nebyl podán exekuční návrh na povolení uhražovací exekuce pro výživné zabavením a prodejem svršků a zabavením pohledávky a příkázáním jí k vybrání, třebaž již před tím byla povolena zajišťovací exekuce pro výživné pro dobu, do níž spadá doba, za niž jest se domáháno exekuce uhražovací. O prodej zabavených svršků lze zažádati jak u soudu exekučního, tak u soudu exekuci povlivějšího.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1925, R I 1071/24.)

Usnesením ze dne 15. července 1924 povolena byla vymáhající straně podle Šu 372 ex. ř. ku zajištění výživného 3600 Kč za dobu od 1. srpna 1924 do 31. července 1925 exekuce zabavením svršků a exekuce zabavením dvou třetin důchodu strany povinné. Usnesením ze dne 13. září 1924 povolil p r v ý s o u d vymáhající straně exekuci zabavením a prodejem svršků, jakož i zabavením a příkázáním $\frac{2}{8}$ důchodů k vydobytí sročné splátky výživného za měsíc září 1924 300 Kč. R e k u r s n í s o u d tento exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Již usnesením ze dne 15. července 1924 povolena byla vymáhající straně podle Šu 372 ex. ř. ku zajištění výživného (3600 Kč) za dobu od 1. srpna 1924 do 31. července 1925 exekuce zabavením svršků a exekuce zabavením dvou třetin důchodu strany povinné a mohlo tudíž při dospělosti splátky výživného za měsíc září 1924 žádáno býti přímo u soudu exekučního o prodej svršků, setkali-li se jejich zabavení ku zajištění s výsledkem, jakož i v příkázání ku zajištění zabavených již platů k vybrání, aniž bylo zapotřebí soudního výroku o tom, že exekuce ku zajištění přeměňuje se v exekuci uhražovací, nebo žádati o opětné zabavení svršků a zabavení platů. Byl tedy exekuční návrh strany vymáhající ze dne 13. září 1924, domáhající se opětného povolení exekuce zabavením a prodejem svršků, pak zabavením a příkázáním k vybrání platu strany povinné zcela zbytečným a jen k působení zbytečných útrat straně povinné čelícím.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D u v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že exekuční návrh strany vymáhající ze dne 13. září 1924, domáhající se opětného povolení exekuce zabavením a prodejem svršků, pak zabavením a příkázáním k vybrání platu strany povinné, byl zcela zbytečným. Návrh na exekuci mobilární byl přípustným, poněvadž šlo o novou pohledávku, totiž o výživné za měsíc září 1924 a v době podání návrhu nebylo vymáhající straně ještě známo, s jakým výsledkem se setkala její mobilární exekuce pro výživné 300 Kč za měsíc červenec, povolená usnesením ze dne 15. července 1924, jak o tom svědčí exekuční spisy, dle nichž exekuce ta teprve dne 10. listopadu 1924 byla provedena bez výsledku. V době nového exekučního návrhu nemusela tudíž vymáhající strana nutně předpokládati, že další mobilární exekuce bude zcela bezvýslednou, což by mělo arciž ne sice na povolení nové exekuce, nýbrž jen na přisouzení útrat (§ 74 ex. ř.) případný vliv. Pokud se týče no-

vého návrhu na zabavení a přikázání ^{2/}, platu strany povinné, byl sice vzhledem k zajišťovací exekuci dle Šu 372 ex. ř. na jeden rok, počínaje dnem 1. srpna 1924, povolené návrh na zabavení zbytečný a stačil by návrh na přikázání k vybrání, avšak poněvadž tento návrh musel býti podán, an přikázání k vybrání povolené usnesením ze dne 15. července 1924 vztahovalo se jen na výživné 300 Kč za měsíc červenec, šlo by jen o zbytečný kumulační příplatek, který je nepatrným a nepadá proto nikterak na váhu. Z okolnosti, že lze o prodej zabavených svršku zažádati u soudu exekučního, neplyne proti návrhovatelce ničeho, neboť podání její bylo by jednak stejně nákladným u toho neb onoho soudu, jednak jest to právem vymáhajícího věřitele, chce-li učiniti návrh na prodej u soudu povolujícího či exekučního (slovo »muže« v druhém odstavci Šu 264 ex. ř.).

Čís. 4528.

Zastupování Státního obilního ústavu.

Státní obilní ústav jest ústavem, pro nějž jest finanční prokuratura povolána konati práce, vyznačené v Šu 1 instrukce pro finanční prokuraturu.

Historický vývoj finanční prokuratury.

Státní obilní úřad nemůže svěřiti s obejitím finanční prokuratury své zastupování soukromým osobám, třebas ze stavu advokátského. Učinil-li přes to advokát vědomě se Státním obilním ústavem úmluvu o povšechném jeho zastupování, jest smlouva v celku neplatnou.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1925, Rv I 1203/24.)

Žalobce (advokát) byl v srpnu 1920 vyzván prokuristou Státního obilního ústavu v Praze k návštěvě a bylo pak u Státního obilního ústavu mezi žalobcem a ředitelem ústavu a prokuristou jednáno o tom, že má žalobce převzít právní práci pro importní oddělení Státního obilního ústavu a žalobce obdržel pak od Státního obilního ústavu dopis ze dne 27. srpna 1920, dle kterého mu bylo sděleno, že Státní obilní ústav jest ochoten použiti ho jako svého právního poradce v záležitostech zahraničního obchodu. Při návštěvě, předcházející zaslání tohoto dopisu, ujistil žalobce ředitele a prokuristu, že bude účtovat odměnu co nejmírnější, že dle advokátního tarifu účtovat nebude, neboť by to šlo do velkých milionů, že toho neučiní proto, poněvadž je mu to velkou ctí, muže-li pracovat pro stát. Žalobce také konal práce ústavem mu svěřené, podal po jich skončení účet, ve kterém své práce přesně vyúčtoval dle advokátního tarifu na 13,614.444 Kč 54 h, projeviv v doprovázejícím dopisu ochotu, ohledně obnosu účtu uzavřiti dohodu na paušalovaný obnos — poněvadž však žalovaný vubec odepřel jednati o onom účtě, podal žalobce na Státní obilní ústav v likvidaci žalobu, ve které omezil svůj nárok na 6,489.005 Kč. V žalobě tvrdil, že práce, jím konané, byly mimořádného rázu, ježto se jednalo o smlouvy o dodávkách zboží z ciziny a šlo při tom o milionové ba miliardové částky, jakož i o otázky právnicky složité. Žalovaný ústav namítl, 1. že přípis Státního obilního ústavu ze dne 27. srpna 1920 není formálně znamenán správně dle stanov Státního obilního ústavu a že k úmluvě mezi žalobcem a žalovaným